

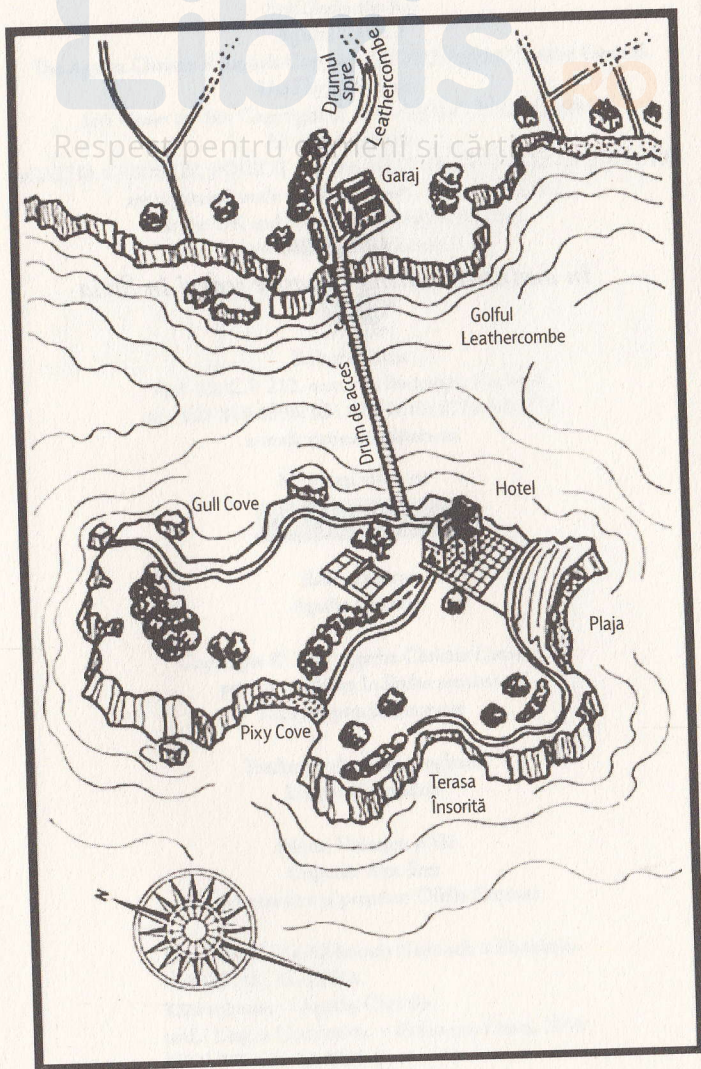
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Agathe Christie

RĂUL SUB SOARE

CAPITOLUL 1

I

În momentul în care căpitanul Roger Angmering și-a construit o casă pe insula din largul golfului Leathercombe, în anul 1782, acest lucru a fost considerat apogeul excentricității sale. Un om de familie bună cum era el trebuia să aibă un conac decent, situat pe o pajiște întinsă, eventual cu un pârau iute și o pășune bogată.

Căpitanul Roger Angmering avea însă doar o iubire – marea. În consecință, și-a ridicat casa – o clădire solidă, așa cum se cuvenea – pe micul promontoriu bătut de vânt și populat de pescăruși, separat de țărm la fiecare flux.

Nu s-a căsătorit, marea fiindu-i prima și ultima soață, iar la moartea sa, casa și insula i-au revenit unui văr îndepărtat. Acel văr și urmașii săi nu au apreciat moștenirea. Proprietățile li s-au tot împuținat, iar descendenții lor au devenit din ce în ce mai săraci.

În 1922, când lumea începuse să-și petreacă anual concediile la mare, iar coasta dintre Devon și Cornwell nu mai era considerată prea încinsă pe timp de vară, Arthur Angmering a constatat că enormul imobil în stil georgian târziu era aproape imposibil de vândut; în cele din urmă însă, a reușit să obțină un preț bun din partea căpitanului Roger.

Clădirea a fost mărită și înfrumusețată. Un drum de ciment făcea acum legătura cu țărmul. S-au croit „poteci” și s-au amplasat „popasuri” pe tot cuprinsul insulei. Fuseseră amenajate două terenuri de tenis și o serie de terase înșorite care duceau către un golfuleț adăpostind bărci și rampe pentru scufundări. Hotelul Jolly Roger, pe Insula Contrabandiștilor în golful Leathercombe, a apărut triumfător în peisaj. Iar din iunie până în septembrie (plus un scurt sezon de Paște), hotelul Jolly Roger era de obicei plin ochi. A fost extins și îmbunătățit în 1934, când au apărut un bar pentru cocteiluri, un restaurant spațios și câteva băi suplimentare. Prețurile au crescut.

Oamenii spuneau:

– Ai fost vreodată în golful Leathercombe? Este un hotel foarte simpatic acolo, pe un fel de insulă. Foarte confortabil, fără excursioniști sau grupuri turistice. Mâncare bună și toate cele. Ar trebui să mergi.

Și chiar mergeau.

II

O persoană extrem de importantă (cel puțin în accepțiunea proprie) era cazată la hotelul Jolly Roger. Hercule Poirot, strălucind într-un costum de culoarea oului de rață, cu o pălărie panama înclinată peste ochi și mustața pieptănată magnific, stătea pe un șezlong modern și admira plaja. La baza teraselor ce coborau dinspre hotel se zăreau plute, iole, bărci din cauciuc și din pânză, mingi și jucării de plastic. Mai erau și o trambulină lungă și trei bărcuțe, la varii distanțe de țărm.

Dintre vilegiaturiști, unii înotau, unii zăceau întinși la soare, iar alții se ungeau grijulii cu ulei.

Pe terasa imediat superioară, cei care nu erau pasionați de plajă comentau vremea, scenele ce se petreceau în fața lor, știrile din ziarele de dimineață și orice alt subiect le-ar fi făcut plăcere.

La stânga lui Poirot, un flux continuu de cuvinte se scurgea ușor și monoton de pe buzele doamnei Gardener, ale cărei andreele se loveau viguros în timp ce tricota frenetic. Dincolo de ea, soțul său, Odell C. Gardener, stătea întins într-un hamac, cu pălăria adusă peste nas, mormăind ocazional o propoziție scurtă, când i se cerea să o facă.

La dreapta lui Poirot se afla domnișoara Brewster, o femeie athletică și dură, cu părul grizonant, cu un chip agreabil, marcat de soare și vânt, care comenta răgușit. Vocea ei suna mai degrabă ca

lătratul scurt și grav al unui câine ciobănesc care întrerupea schelălăitul continuu al unui șpiț.

Doamna Gardener povestea:

– Prin urmare, i-am spus domnului Gardener, foarte bine, i-am zis, peisajele sunt foarte frumoase, și mie chiar îmi place să vizitez un loc în mod temeinic. Pe de altă parte însă, nu cred că ne-a scăpat ceva din Anglia, și tot ce vreau acum este să ajung într-un loc liniștit lângă mare și să mă relaxez. Asta am spus, nu-i așa, Odell? Doar să mă relaxez. Simt că trebuie să mă relaxez, așa am zis. Am dreptate, Odell?

Domnul Gardener murmură din spatele pălăriei sale:

– Da, draga mea.

Doamna Gardener își duse tirada mai departe.

– Și astfel, când i-am pomenit de ideea mea domnului Kelso, de la Cook's – el ne-a aranjat toate itinerariile și ne-a fost de mare ajutor pe toate planurile. Nu prea știu ce ne-am fi făcut fără el! – ei bine, cum spuneam, când i-am povestit de ideea mea, domnul Kelso a zis că nu puteam face o alegere mai bună decât să venim aici. Este un loc cu adevărat pitoresc, ne-a informat el, departe de civilizație, dar, în același timp, foarte confortabil și exclusivist din toate punctele de vedere. Și, bineînțeles, domnul Gardener a intervenit și a întrebat cum sunt condițiile sanitare. Pentru că,

dacă vă vine să credeți, domnule Poirot, o soră de-a domnului Gardener a stat la o casă de oaspeți odată, o casă foarte exclusivistă, spuneau, și în mijlocul ținutului mlaștinilor, dar mă credeți sau nu, nu avea altceva decât un closet de pământ! Normal că asta l-a făcut pe domnul Gardener suspicios cu privire la aceste locuri izolate, nu-i așa, Odell?

– Păi, da, draga mea, încuviință Gardener.

– Dar domnul Kelso ne-a liniștit imediat. Instalațiile sanitare, a spus el, sunt de ultima modă, iar mâncarea este excelentă. Și sunt sigură că așa este. Cel mai mult îmi place însă intimitatea, dacă mă înțelegeți. Fiind un hotel mic, toți vorbim între noi și toată lumea cunoaște pe toată lumea. Dacă britanicii au un defect, acela este că tind să te țină la distanță vreo câțiva ani până ajung să te cunoască. După acest răstimp, toată lumea este cum nu se poate mai amabilă. Domnul Kelso a mai zis că aici vin oameni interesanți, și văd că avea dreptate. Mă gândesc la dumneavoastră, domnule Poirot, și la domnișoara Darnley. Ah! Am fost pur și simplu încântată când am aflat cine sunteți, nu-i așa, Odell?

– Ai fost, draga mea.

– Ha! făcu domnișoara Brewster, intervenind exploziv. Mai rar așa o vedetă, nu, domnule Poirot?

Hercule Poirot își ridică mâinile ca pentru a potoli efuziunile. Dar nu era nimic mai mult decât un gest politic. Doamna Gardener își urmă recitalul. — Știți, domnule Poirot, auzisem multe despre dumneavoastră de la răposata Cornelia Robson. Domnul Gardener și cu mine am fost la Badenhof în luna mai. Bineînțeles, Cornelia ne-a povestit totul despre afacerea aceea din Egipt, când Linnet Ridgeway a fost ucisă. A spus că ați fost minunat, iar eu am fost dintotdeauna înnebunită să vă cunosc, n-am dreptate, Odell?

— Sigur, draga mea.

— La fel și domnișoara Darnley. Eu îmi cumpăr multe lucruri de la Rose Mond's, iar ea *este* Rose nu-i așa? Consider că hainele ei sunt foarte șic. O linie minunată. Rochia aceea pe care o purtam seara trecută era una de-a ei. Este o femeie pur și simplu adorabilă din toate punctele de vedere, cred eu.

De lângă doamna Brewster, maiorul Barry, care îi fixa pe înotători cu ochii săi exoftalmici, exclamă:

— Ce fată distinsă!

Doamna Gardener își lovi andrelele.

— Trebuie totuși să vă mărturisesc un lucru, domnule Poirot. Faptul că v-am întâlnit aici mi-a provocat o revelație — nu că nu aș fi fost pur și simplu încântată să vă cunosc, pentru că sunt.

Domnul Gardener știe asta. Dar tocmai mi-a dat prin minte că sunteți aici din motive... ei bine, profesionale. Știți ce vreau să spun? Ei bine, sunt extraordinar de sensibilă, după cum poate confirma și domnul Gardener, și pur și simplu nu cred că aș rezista dacă aș fi implicată într-o crimă de orice fel. Vedeți dumneavoastră...

Domnul Gardener își curăță gâtul și mormăi:

— Vedeți dumneavoastră, domnule Poirot, doamna Gardener este foarte sensibilă.

Mâinile lui Hercule Poirot se ridică brusc în aer.

— Dar permiteți-mi să vă asigur, *madame*, că sunt aici din același motiv ca dumneavoastră: să mă simt bine, să mă bucur de vacanță. Nici măcar nu mă gândesc la crime.

Doamna Brewster vorbi din nou, cu o tuse scurtă și răgușită ca un lătrat:

— Nici un trup neînsuflețit pe Insula Contrabandiștilor.

— Ah, dar asta nu este neapărat valabil, spuse Poirot, arătând cu degetul în jos. Priviți-i acolo, întinși pe nisip. Sunt oare niște persoane anume? De aici nu se distinge nimic. Sunt doar niște trupuri!

Maiorul Barry rosti apreciativ:

— Fătuci arătoase, unele. Poate puțin cam slabe.

– Da, dar care este atracția? strigă detectivul. Unde este misterul? Eu, unul, sunt bătrân, de școală veche. Când eram tânăr, abia dacă vedeam o gleznă. Întrezărirea unui jupon diafan, ce ispită! Ușoara curbura a gambei, un genunchi, o jartieră...

– Neastâmpărat, neastâmpărat! fornăi maiorul Barry.

– Sunt mult mai practice lucrurile pe care le purtăm astăzi, remarcă domnișoara Brewster.

– Ei bine, da, domnule Poirot, interveni doamna Gardener. Chiar cred, să știți, că fetele și băieții noștri trăiesc o viață mult mai naturală și mai sănătoasă în ziua de astăzi. Ei doar se hârjonesc împreună și... ei bine, și – doamna Gardener roși scurt, deoarece avea o minte plină de candoare – și nu dau nici o importanță, dacă înțelegeți la ce mă refer.

– Știu cum nu se poate mai bine, spuse Hercule Poirot. Este deplorabil!

– Deplorabil? se revoltă doamna Gardener.

– Să elimini tot romantismul – tot misterul! În zilele noastre, totul este standardizat! bombăni el, fluturând din mână către siluetele lungite. Asta îmi aduce foarte bine aminte de morga din Paris.

– Domnule Poirot!

Doamna Gardener era scandalizată.

– Trupuri aranjate pe dale – ca bucățile de carne la măcelărie!

– Dar, domnule Poirot, nu este o exagerare?

– Ar putea fi, da, recunosc cu acesta.

– Chiar și așa, continuă doamna Gardener tricotând energic, tind să fiu de acord cu dumneavoastră într-o anumită privință. Acestor fete care se prăjesc la soare le va crește păr pe picioare și pe brațe. Am prevenit-o și pe Irene – aceasta este fata mea, domnule Poirot, Irene. I-am spus, dacă stai întinsă la soare așa, vei avea păr peste tot, pe mâini, pe picioare, pe sâni, și cum vei arăta atunci? i-am zis. Nu-i așa, Odell?

– Ba da, draga mea, spuse domnul Gardener.

Toată lumea tăcu, poate imaginându-și-o pe Irene după ce tot răul se întâmplase.

Doamna Gardener își strânse lucrul de mână și murmură:

– Mă întreb acum...

– Da, draga mea? replică prompt soțul ei.

Se chinui să coboare din hamac și îi luă doamnei Gardener tricotajul și cartea.

– Ce-ați zice să beți un pahar împreună cu noi, domnișoară Brewster? propuse el.

– Nu chiar acum, mulțumesc.

Soții Gardener urcară către hotel.

– Soții americani sunt nemaipomeniți! comentă domnișoara Brewster.

III

Locul doamnei Gardener fu luat de reverendul Stephen Lane.

Domnul Lane era un cleric înalt și puternic de cincizeci și ceva de ani. Avea fața bronzată, iar pantalonii lui din flanel gri-închis, păstrați anume pentru vacanțe, arătau uzați.

– Minunată țară! se entuziasmă el. Am fost de la golful Leathercombe la Harford și înapoi, peste stânci.

– Este destul de cald pentru plimbare astăzi, observă maiorul Barry, care nu se plimba nici odată.

– Un exercițiu bun, spuse domnișoara Brewster. Eu nu am fost să vâslesc încă. Nu e nimic mai bun ca vâslitul pentru mușchii abdominali.

Ochii lui Hercule Poirot căutară cu tristețe înspre o anume protuberanță de pe talia sa.

Doamna Brewster, remarcându-i privirea, sugeră blând:

– Ați scăpa rapid de asta, domnule Poirot, dacă ați ieși o dată pe zi cu barca.

– Merci, mademoiselle. *Detest bărcile!*

– Vă referiți la bărcile mici?

– Bărcile de toate dimensiunile! spuse el, închizând ochii și cutremurându-se. Nu e deloc plăcută mișcarea mării.

– Slavă Domnului, astăzi marea e calmă ca iazul unei mori.

– Nu există mare cu adevărat calmă, ripostă detectivul, întotdeauna se produc mișcări.

– Dacă mă întrebi pe mine, se amestecă maiorul Barry, răul de mare este nouăzeci la sută frică.

– Acum grăit-a bunul marinar! spuse clericul, zâmbind ușor – nu, domnule maior?

– O singură dată mi-a fost rău și asta când traversam Canalul! Nu te gânde, asta este motto-ul meu.

– Răul de mare este într-adevăr un lucru foarte ciudat, comentă gânditoare domnișoara Brewster. De ce unii oameni sunt afectați de el și alții nu? Pare foarte nedrept. Și nu are nimic de-a face cu starea de sănătate a individului. Unii indivizi bolnăvicioși pot fi foarte buni navigatori. Cineva mi-a spus demult că are legătură cu măduva spinării. Și mai sunt și oameni care nu suportă înălțimile. Nici eu nu mă descurc prea bine, însă doamna Redfern este îngrozitor de sensibilă. Ieri, pe drumul de coastă către Harford, mai, mai că și-a pierdut cunoștința, și pur și simplu s-a agățat de mine. Mi-a spus că, odată, s-a blocat la jumătatea coborârii pe scara exterioară a Domului din Milano. Urcase fără probleme, dar întoarcerea a fost un calvar.